

น่าน? ทางลัดประตูสู่? หลวงพระบาง?

นำเสนอเมื่อ : 19 พ.ย. 2552

พระประธานวัดภูมินทร์ดงามตรึงใจชวนไปน่าน

การผจญภัยอันท้าทายไปกับเส้นทางอันสุดตื่นตะลึงของ “ตะลอนเที่ยว” ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้มาเป็นส่วนหนึ่งของ “โครงการส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวทางรถยนต์เชื่อมโยงภูมิภาคเหนือและประเทศเพื่อนบ้าน” ของททท.และหอการค้าจ.น่าน

โดยทริปนี้ “ตะลอนเที่ยว” และเพื่อนฝูงร่วมชะตากรรมเดียวกันกว่า 54 ชีวิต ได้เดินทางจากกรุงเทพมหานครมุ่งตรงสู่จังหวัดน่าน เมืองสงบที่ต้องตั้งใจมาเที่ยงนานาตะวันออก และเป็นเมืองที่จะเป็นประตูสู่อินโดจีนให้แกเราในครั้งนี้

โดยจุดหมายหลักหนึ่งในนั้นของพวกเราคือ “หลวงพระบาง” เมืองมรดกโลก เมืองท่องเที่ยวอันดับหนึ่งของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนั่นเอง

อย่าเพิ่งสงสัยว่าเราจะเดินทางไปหลวงพระบางแล้วจะมาน่านกันทำไม?

นั่นเพราะจังหวัดน่านมีชายแดนติดต่อกับประเทศ สปป.ลาว รวมเป็นระยะทาง 277 กม. และยังมีด่านสากล 1 แห่ง คือ ด่านบ้านห้วยโก๋น อ.เฉลิมพระเกียรติ ซึ่งด่านนี้แหละ จะเป็นประตูพาเราผจญภัยจากแดนไทยไปแดนลาว

พระธาตุแช่แห้งพระธาตุคู่บ้านคู่เมืองน่าน

และเมื่อมีโอกาสแวะเวียนผ่านมาพักที่เมืองน่านทั้งที ก็ไม่อยากจะให้เสียเที่ยวเปล่าๆ เพราะเป็นอันรู้กันดีว่า เมืองน่านนั้นยังเป็นเมืองที่สงบ แวดล้อมด้วยธรรมชาติแห่งขุนเขา และเป็นดินแดนที่มากด้วยศิลปวัฒนธรรมเก่าแก่แห่งหนึ่งของลานนา

งานนี้เมื่อชาวคณะเดินทางมาพร้อมเพรียงกันที่เมืองน่านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พวกเราจึงขอพากันไปแวะไหว้ขอพรกันที่ “วัดภูมินทร์” ซึ่งถือได้ว่าเป็นวัดหลวง ตั้งอยู่ในเขตเมือง (หัวแขวนเมืองน่าน) เดิมชื่อ “วัดพรหมมินทร์” แต่ตอนหลังชื่อวัดได้เพี้ยนไปจากเดิมเป็นวัดภูมินทร์

จุดเด่นของวัดนี้คือเป็นวัดที่สร้างทรงจตุรมุขหนึ่งในประเทศไทย ที่ดูคล้ายตั้งอยู่บนหลังพญานาค 2 ตัว อาคารนี้เป็นทั้งพระอุโบสถ พระวิหารและพระเจดีย์ประธาน โดยใซอาคารในแนวตะวันออก-ตะวันตกเป็นพระวิหาร และอาคารแนวเหนือ-ใต้ เป็นพระอุโบสถ โดดเด่นด้วยเรื่องจิตรกรรมฝาผนังในวิหารหลวง ที่เป็นเรื่องราวของชาดกในพุทธศาสนา วิถีชีวิตของคน เมืองในสมัยนั้น รวมทั้ง ภาพปูมาน ยามาน ภาพที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นภาพที่งามเป็นเยี่ยมของวัดภูมินทร์ เป็นต้น

ทะลุผ่านลำน้ำกลางขุนเขา

ขอพรที่เดียวยังไม่หนำใจเลยพากันมาอีกหนึ่งสถานที่ ที่หากมาเมืองน่านแล้วไม่ได้แวะก็เหมือนมาไม่ถึง คือ “วัดพระธาตุแช่แห้ง” เป็นปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์ ตั้งอยู่บนเนินทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำน่าน บริเวณที่เป็นศูนย์กลางเมืองน่านเดิม สร้างในสมัยเจ้าพระยาการเมือง เจ้าผู้ครองนครน่านระหว่างพ.ศ.1869-1902

องค์พระธาตุเป็นเจดีย์ทรงระฆัง รูปแบบของพระธาตุแช่แห้งแห่งสันนิษฐานว่า ได้รับอิทธิพลจากเจดีย์พระธาตุหริภุญไชย โดยรอบองค์ด้วยทองจังโก ทางขึ้นสู่องค์พระธาตุเป็นตึกพญานาค หนาบ้นเหนือประตูทางเขา พระวิหาร เป็นปูนปั้นลายนาคเกี่ยว ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์ของศิลปกรรมเมืองน่าน พระธาตุแช่แห้งเป็นพระธาตุประจำปีเถาะหรือปีกระต่าย

หมู่บ้านกลางหุบเขาระหว่างทางไปหลวงพระบาง

ได้ขอพรพระรับความเป็นศิริมงคลแก่ตัวเองก่อนเดินทางไกลกันเรียบร้อยแล้ว ฤกษ์เวลาพักผ่อนนอนหลับกันที่เมืองน่านหนึ่งคืน ก่อนที่รุ่งสางของวันใหม่ พวกเราจะตื่นกันแต่เช้ามืด ยกโขยงกันบุกด่านห้วยโกนแต่เช้า ตูลดอดเสนาทางที่ผานจากตัวเมืองน่าน มุ่งหน้าสู่ด่านห้วยโกนน่าน ในช่วงเช้าเริ่มมีบรรยากาศของไอหมอกลอยละลิวเป็นสายมาให้เห็นกันบาง แสดงให้เห็นว่าที่เมืองน่านไกลถึงฤดูหนาวมาเยือน

ใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมง, “ตะลอนเที่ยว” ก็มาโผล่ที่หน้าด่านห้วยโกน สำหรับด่านห้วยโกนในวันธรรมดามันช่างเงียบเหงา แต่ถ้าวเป็นช่วงวันเสาร์แล้วละก็ คึกคักอย่าบอกใคร เพราะใกล้ๆด่านจะมีตลาดนัดที่ไวเป็นทีแปลกเปลี่ยนสินค้าจากไทย-ลาว ชาวบ้านจากฝั่งลาวจะนำอาหาร พืช ผักจากป่าเขามาขายกันในฝั่งไทย แตนนาเสียดายที่ครั้งนี้เราเลือกเดินทางในวันธรรมดาจึงไม่ได้เห็นภาพนั้น

และคงเพราะเป็นวันธรรมดาการจราจรแถวด่านจึงรวดเร็วเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง “ตะลอนเที่ยว” ก็ข้ามพรมแดนมายืนอยู่ ฝั่งตรงข้ามของด่านห้วยโกน คือ ด่านน้ำเงิน แขวงไชยบุรี (ด่านทองถิ่น) ของสปป.ลาวแล้ว

จากด่านน้ำเงิน แขวงไชยบุรี การผจญภัยก็ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเต็มรูปแบบ จากเส้นทางราบเรียบก็เข้าสู่เส้นทางที่เริ่มขรุขระบาง แต่ก็ทดแทนความลำบากเรื่องเส้นทางได้ด้วยธรรมชาติที่งดงามสบายๆของป่าเขาที่มีให้มองกันเพลินๆ

ทุ่งนาที่เริ่มแปรสี

วิ่งมาระยะทาง 38 กิโลเมตร พวกเราเดินทางกันจนถึงเมืองงูสา เมืองที่เรียกได้ว่าไกลที่สุดจากด่านน้ำเงิน ก็พอให้มีจุดแวะพักได้หายใจกันไต่บ้าง แล้วจึงเริ่มเดินทางกันต่อ เส้นทางนี้ทำให้คิดขึ้นมาได้ขอหนึ่งว่า บางครั้งจุดมุ่งหมายอาจไม่สำคัญเท่ากับเรื่องราวที่พบระหว่างทาง เพราะตลอดเส้นทางที่เรามุ่งหน้าสู่หลวงพระบางนั้น ต้องผ่านเส้นทางที่ยิ่งกว่าหลุมพระจันทร์ จนสมาชิกบางคนเปรยๆว่าเหมือนมาขับรถในปารีสสักการ

เส้นทางเต็มไปด้วยหลุมบ่อ กับฝุ่นสีโอวัลติน ยามที่รถของพวกเราเอง ขับเข้ามาในระยะประชิดกัน ฝุ่นก็ตีลบฟุ้งแต่เส้นทางแบบนี้ กลับแฝงด้วยควมบริสุทธิ์ ทั้งทุ่งนาอุดมเรียงตัวสลับซับซ้อนเป็นขั้นบันไดคดเคี้ยวตามขุนเขา สลับสีแซมลายด้วยสีเขียวบางสีทองของรวงข้าวบาง บางที่เมื่อรถแล่นขึ้นเขา มองซ้ายเป็นผา มองขวาเป็นเหว เราก็จะเห็นความงดงามของทิวทัศน์แห่งขุนเขาอันใหญ่ ที่เขียวครึ้มโค่งเป็นครึ่งวงกลมผาดผานกันไปมา โดยมีฉากหลังเป็นท้องฟ้าสีครามงดงามดูจภาพวาด

ต้องผ่านหมู่บ้านน้อยใหญ่ของชาวลาวที่ตั้งอยู่ตามหุบเขา ทำให้คิดว่าดินแดนแห่งนี้ยังอุดมสมบูรณ์อยู่มากทีเดียวเห็นเด็กเล็กวิ่งกันไปมาตามหมู่บ้าน บางหลังสะพานกระบุงขยครอบครัวเก็บพืชผล พวกเราต้องผ่านภูเขาที่สูงชัน รวมทั้งผ่านลำธารถึง 9 แห่ง จึงจะถึงเมืองเชียงแมน เขตจอมเพ็ด เมืองที่เป็นจุดลงเรือบักขามนำโขงสู่เมืองหลวงพระบาง ก็เป็นช่วงใกล้ค่ำพอดี

เมืองเชียงแมนนั้นเป็นเมืองเล็กๆ ที่เหลือเชื่อว่าจะอยู่ตรงข้ามหลวงพระบาง มองจากเมืองเชียงแมน ไปพวกเราเห็นแสงไฟหลากสี มันบ่งบอกถึงความเจริญที่เราถูกคืบเข้าใกล้ทุกขณะ ในเวลาเพียงไม่ถึง 15 นาที บักเล็กที่ใช้เรือ 2 ลำมาต่อกัน ก็พาทั้งคนและรถข้ามฟากมาถึงหลวงพระบางโดยสวัสดิภาพ

ขอปิ้งในตลาดมืดหลวงพระบางยามราตรี

แต่แทนที่จะกินข้าวเย็นแล้วพักผ่อนกันให้หายเหนื่อยในโรงแรม พวกเราเลือกที่จะมาเดินสบายๆที่ “ตลาดมืด” ของลาว บนถนนศรีสว่างวงศ์ ที่มีของขายตั้งแต่หน้าพระราชวังจนสุดถนน สัมผัสบรรยากาศแบบหลวงพระบางยามราตรี ของที่ขายส่วนใหญ่เป็นสินค้าพื้นเมือง และของที่ระลึก ภาพวาด เกี่ยวกับหลวงพระบาง นักชอปชาวไทยคงชอบกันได้เป็นอย่างดียิ่ง เนื่องจากที่ลาวรับเงินบาทของไทย ราคาของก็แล้วแต่ความสามารถในการต่อรอง ของแต่ละคน ชอบกันจนหิวก็มีตรอกเล็กๆที่ขายอาหาร สมตำ ขนมจีน แมลงทอด และอีกสารพัดเห็นฝรั่งมังค่านั่งกินกันเคี้ยวตุ้ยนาอรอย

เมื่อราตรีในหลวงพระบางสิ้นสุด ก็นอนเอาแรงเสียหน่อย ก่อนที่จะพากันตื่นแต่ไก่โห่ ไปทำบุญใส่บาตรข้าวเหนียว พระสงฆ์บิณฑบาตรูปหนึ่งในกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวผู้มาหลวงพระบางไม่ยอมพลาด พระที่นั่นเดินกันเร็วมากคนใส่บาตรต้องมีสมาธิ และควรต่อรองราคากระตือรือร้นกับแม่ค้าให้รีบบิณฑบาตเสียก่อนเป็นที่สุด ไม่งั้นอาจโดนญัตต์กระเป๋ามาได้

ดูเหมือนคนหลวงพระบาง ค้นคืนกันกล่องเสมอ เมื่อต้องตกบาตรยามเช้า

ใส่บาตรเสร็จแล้วเดินชม “ตลาดยามเช้า” ของหลวงพระบางเสียหน่อย ดูว่าบรรยากาศจะแตกต่างจากตลาดมืดแค่ไหน และพบว่าแทบจะไม่แตกต่างจากตลาดเช้าทางภาคเหนือบ้านเราเลย มีพืชผัก ผลไม้ เนื้อสัตว์นานาชนิดมาวางขาย พร้อมกับบิณฑบาตของเหล่าพ่อค้าแม่ค้าที่ยอมรับไม่ตรีจากนักท่องเที่ยวอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย

เมื่อมาหลวงพระบางแล้วก็ต้องไปที่ “พระราชวังเจ้ามหาชีวิต” ที่ตอนนี้เป็นที่พิพิธภัณฑสถานให้ผู้ที่สนใจเรื่องราวของหลวงพระบางเข้ามาเรียนรู้ สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.2447 หรือปลายสมัยรัชกาลที่ 5 ก่อนเจ้ามหาชีวิตศรีสว่างวงศ์ขึ้นครองราชย์ไม่นานนัก ภายในเก็บข้าวของเครื่องใช้สวนพระองค์ ตลอดจนห้องบรรทม ห้องทรงงาน และพระแท่นที่ประทับต่างๆ

นอกจากนี้ ยังเป็นที่ประดิษฐาน “พระบาง” ซึ่งเป็นพระศักดิ์สิทธิ์คู่เมืองหลวงพระบางไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อรอคอยการสร้างพระอุโบสถหลังใหม่ที่ยังไม่แล้วเสร็จ

ตลาดเช้าเมืองหลวงพระบาง

จากวังมาวัดกันบ้างที่ “วัดเชียงทอง” วัดที่ได้รับยกย่องว่าเป็นอัญมณีแห่งสถาปัตยกรรมลาวที่ยังสมบูรณ์ เนื่องจากไม่โดนถูกทำลายจากกองทัพฮ่อที่บุกปล้นเมืองหลวงพระบางเหมือนวัดอื่นๆ

สิมของวัดเชียงทองนั้นเป็นแบบล้านช้าง มีหลังคาซ้อน 3 ชั้น รูปทรงหลังคาผายกว้างออกเรียกว่าหลังคาปีกนก ทั้งภายในและภายนอกสิมล้วนมีจิตรกรรมฝาผนังเป็นลายรดน้ำด้วยการ “พอกคำ” หรือลงรักปิดทองเป็นเรื่องราวนิทานพื้นบ้านและเรื่องเกี่ยวกับศาสนา

วัดเชียงทอง สูดยอดสถาปัตยกรรมลาว

ทางด้านหลังสิมก็จะเป็นลวดลายประดับกระจกสีเป็นรูปต้นไม้ใหญ่ มีนกและสัตว์นานาชนิด ซึ่งต้นไม้ต้นนี้ก็คือต้นทอง หรือต้นจิว ที่พระเจ้าศรีสว่างวัฒนาได้โปรดฯ ให้ช่างทำไว้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงชื่อเชียงทอง หมายความว่าถึงป่าต้นทอง ซึ่งเป็นพื้นที่ดั้งเดิมบริเวณนั้นเอง

ยังมี “หอพระม่านและหอพระพุทธไสยาสน์” ที่อยู่ด้านหลังสิม หอพระขนาดย่อมสองหลังนี้ทำด้วยสีชมพูนวลตาประดับตกแต่งด้วยกระจกสีเป็นลวดลายเล่าเรื่องราวนิทานพื้นบ้านของลาว หางออกไปไม่ไกลกันนัก เป็นที่ตั้งของ “โรงเขียนโกศ” หรือโรงราชรถที่ใช้ในการอัญเชิญพระโกศของเจ้ามหาชีวิตสว่างวงศ์ ที่น่าสนใจก็คืองานแกะสลักไม้दानหน้าโรงเขียนโกศเป็นเรื่องรามเกียรติ์ โดยมีมือของเพี้ยตัน (พระยาตัน) สูดยอดช่างลาวคนหนึ่ง

ต้นทองหรือต้นนิ้วด้านหลังสิมวัดเชียงทอง

เพียงระยะทาง 152 กิโลเมตร จากด่านห้วยโก๋น อ.เฉลิมพระเกียรติ จ.น่าน ไม่ทันข้ามวัน “ตะลอนเที่ยว” ก็ได้พบประสบการณ์เดินทางอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าจดจำยิ่ง ขอแถมท้ายในเหล่านักผจญภัยด้วยว่า จากเมืองหลวงพระบาง มุ่งหน้าสู่ใต้เมืองพุกูน ไปจนถึงเมืองเชียงขวาง ไปชมทุ่งไหหินได้ และลงไปถึงเมืองวังเวียงกุยหลินเมืองลาวใต้ด้วยเช่นกันก่อนจะกลับออกนครเวียงจันทน์ไปโผล่ที่จังหวัดหนองคายได้.

*****

หลวงพระบาง ตั้งอยู่ทางเหนือของสปป.ลาว อดีตเคยเป็นนครหลวงของอาณาจักรล้านช้าง ได้รับการประกาศจากองค์การยูเนสโกให้เป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม ในปี พ.ศ.2538 ไซเงินกีบเป็นหลักในการซื้อขายโดย 1 บาท ประมาณ 250 กีบ แต่สามารถไซเงินบาทได้ คนไทยสามารถเช่าหลวงพระบางได้โดยไม่ต้องทำวีซ่า

สนใจติดต่อสอบถามเพิ่มเติมได้ที่ ททท.สำนักงานแพร่(ดูแลพื้นที่จ.น่าน) โทร.08-1888-4123 ,0-5452-1118

<http://www.manager.co.th/Travel/ViewNews.aspx?NewsID=9520000139678>

ไฟล์แนบข้อความ

[ออน กะทอน - รีมี่น่าน.mp3](#) (1.63 MB, 1219 views)

<http://board.palungjit.com/f21/%E0%B9%80%E0%B8%9E%E0%B8%A5%E0%B8%87-%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A1%E0%B8%99%E0%B9%89%E0%B8%B3%E0%B8%99%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%99-%E0%B8%82%E0%B8%AD%E0%B8%8->

=

<http://board.palungjit.com/f21/%E0%B8%AD%E0%B9%89%E0%B9%89%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B8%A2-%E0%B8%81%E0%B8%B0%E0%B8%97%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B8%99-77116.html>